

W piątym zarzucie odwołania podniesiono naruszenie art. 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Sąd oddalił zarzut dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym jedynie z takim uzasadnieniem, że w postępowaniu przed EUIPO dokumenty nieprzedstawione w odpowiednim terminie nie są brane pod uwagę przez Izbę Odwoławczą przy dokonywaniu przez nią oceny, mimo że z akt sprawy wynika, iż Izba Odwoławcza dosłownie przepisała swoją ocenę ze wspomnianych dowodów, a wnoszącej odwołanie w żadnym momencie nie umożliwiono zajęcia stanowiska co do tych dowodów.

W szóstym zarzucie odwołania podniesiono naruszenie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ zaskarżona decyzja opiera się na materiale dowodowym, który w pierwszej instancji przed EUIPO nie został przedstawiony w odpowiednim terminie. Również Izba Odwoławcza powinna była uznać te dowody za nieprzedstawione w odpowiednim terminie. Sąd w zaskarżonym wyroku doszedł w tym zakresie do błędnego wniosku, że ów materiał dowodowy nie został uwzględniony przez Izbę Odwoławczą i że nie był on rozstrzygający dla przyjęcia zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 września 2017 r. w sprawie T-671/14,
Bayerische Motoren Werke AG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 22 listopada 2017 r. przez
Bayerische Motoren Werke AG**

(Sprawa C-654/17 P)

(2018/C 094/05)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Bayerische Motoren Werke AG (przedstawiciele: M. Rosenthal, G. Drauz i M. Schütte, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Freistaat Sachsen

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się o

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (piąta izba) z dnia 12 września 2017 r. w sprawie T-671/14,
2. stwierdzenie nieważności, zgodnie z art. 263 ust. 4 TFUE, zaskarżonej w drodze skargi wydanej przez drugą stronę postępowania decyzji z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie SA.32009 (2011/C), w zakresie, w jakim uznano tam za niezgodną ze rynkiem wewnętrznym wykraczającą ponad kwotę 17 mln EUR kwotę 28 257 273 EUR zawnioskowanej kwoty pomocy w wysokości 45 257 273 EUR; w wypadku, gdyby Trybunał nie był w stanie wydać w tym zakresie orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie wnosi się, posiłkowo, o zwrócenie sprawy do Sądu Unii Europejskiej,
3. pomocniczo: stwierdzenie nieważności, zgodnie z art. 263 ust. 4 TFUE, zaskarżonej decyzji drugiej strony postępowania z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie SA.32009 (2011/C), w zakresie, w jakim decyzja ta zakazuje przyznania, na podstawie art. 6 ust. 2 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych w brzmieniu z dnia 6 sierpnia 2008 r., jakiegokolwiek zwolnionej z obowiązku zgłoszenia pomocy na przedsięwzięcie inwestycyjne wnoszącej odwołanie oraz stwierdza jej niezgodność z rynkiem wewnętrznym w zakresie wykraczającym ponad kwotę 17 mln EUR.
4. obciążenie drugiej strony postępowania kosztami zgodnie z art. 138 § 1, art. 184 § 1 i 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi w ramach odwołania następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 3 TFUE

Wyrok stanowi naruszenie art. 107 ust. 3 TFUE, ponieważ Sąd przy bezbłędnej pod względem prawnym ocenie zaskarżonej decyzji powinien był dojść do wniosku, że zaniechanie odrębnego zbadania, czy i w jakim zakresie przyznanie pomocy wywołałoby skutki w postaci zakłócenia konkurencji, stanowi naruszenie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.

Zaskarżony wyrok dokonuje błędnej oceny, w myśl której druga strona odwołania nie mogła ograniczyć swojej oceny do samego ustalenia szacowanych ex ante kosztów projektu w lokalizacji w regionie znajdującym się w niekorzystnej sytuacji oraz „przyjęcia” zakłócenia konkurencji w odniesieniu do każdej pomocy wykraczającej ponadto – przy całkowitym pominięciu konkretnej pozycji rynkowej wnoszącej odwołanie.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 288 TFUE, art. 3, art. 13 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych oraz zakazu dyskryminacji

Wyrok stanowi naruszenie art. 288 TFUE oraz art. 3 i art. 13 ust. 1 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych, ponieważ Sąd przy bezbłędnej pod względem prawnym ocenie nie mógł przyznać drugiej stronie odwołania jakiegokolwiek nowego uprawnienia w zakresie badania pomocy oraz stwierdzenia jej niezgodności z w drodze decyzji, o ile pomoc ta została uznana już za zgodną z rynkiem wewnętrznym do wysokości wartości progowej zgodnie z art. 6 ust. 2 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych na podstawie znajdującego się wyżej w hierarchii norm wtórnego prawa Unii.

Konsekwencją zaskarżonego wyroku jest ponadto to, że wnosząca odwołanie poprzez zakaz otrzymania pomocy powyżej kwoty 17 mln EUR do wysokości progu określonego w ogólnym rozporządzeniu w sprawie wyłączeń blokowych jest dyskryminowana w porównaniu z innymi konkurentami. Każdy bowiem konkurent – nawet podmiot o pozycji dominującej – miałby w porównywalnej sytuacji możliwość otrzymania pomocy na inwestycje w porównywalnej wysokości na podstawie Investitionszulagengesetz (ustawy o dopłatach inwestycyjnych) do wysokości progowej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 4 grudnia 2017 r. – M. Çoban / Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Sprawa C-677/17)

(2018/C 094/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Ç. Coban

Druga strona postępowania: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen